

שודדי הים והיו-הו-הו

כתב סטוארט באום

צייר ויקטור טיטו

הייתה פעם משפחה שחיה על צוק סמוך לים.
היו אלה אבא, אמא, ילדה צעירה, ילד קטן,
כלב גדול וכלב קטן.

באמצע הלילה, כאשר כולם, אפילו הכלבים,
ישנו חזק, אוניית שודדי-ים הגיעה לחוף
שלהם. השודדים עלו לחוף, טפסו עד הבית,
נכנסו פנימה ולקחו אתם את הילד הקטן.
אחר כך חזרו לים.

הילד התעורר וכשראה שהוא באוניית שודדי
הים התחיל לבכות ולקרוא לאמא. שודדי הים,
שהיו הנחמדים ביותר מכל שודדי הים שתוכל
לפגוש (למרות שאינני חושב שתראה לפגוש
שודדי ים), רצו להרגיע את הילד.

הם אמרו לו שיחזירו אותו הביתה אחרי
שיעזור להם למצוא את האוצר שלהם. הם
הסתירו את האוצר במערה, אבל עכשיו
הכניסה למערה נעשתה צרה מדי והם זקוקים
לילד קטן, שיוציא להם את האוצר.

הילד הסכים ורק שאל מה הוא האוצר, והם סיפרו לו שהסתירו במערה ארגז זהב ואבני חן, בקבוק רום והיו-הו-הו שלהם. תוך זמן קצר הם הגיעו לאי. מהר שלחו את הילד לתוך המערה, כדי שיביא את האוצרות. "ואל תשכח את היו-הו-הו!" קראו אחריו. הילד זחל לתוך המערה וראה שם שבילים אחדים. מהר מאוד הוא תעה במערה והתחיל שוב לבכות. אז התיישב על האדמה ובכה עד שנרדם.

שודדי הים חיכו וחיכו שהילד יצא. אך לא הייתה להם סבלנות ובסוף ויתרו עליו.

הם הפליגו חזרה לבית שעל החוף. היה עדיין לילה וכולם ישנו חזק, אפילו הכלבים. הפעם הם לקחו אתם את הילדה הצעירה. הם חזרו לאי ואמרו לילדה להיכנס למערה ולהביא את האוצר שלהם. הילדה זחלה פנימה ושודדי הים קראו עוד אחריה "אל תשכחי את היו-הו-הו!" היא חיפשה את ארגז האוצרות, את בקבוק הרום ואת היו-הו-הו, אבל החשוב ביותר היה לה למצוא את אחיה הקטן. אך גם הילדה תעתה במערה. היא התיישבה כדי לנוח, וכמו אחיה, נרדמה.

שודדי הים חיכו וחיכו ושוב ויתרו על הילדה.
הם חזרו לאונייה שלהם והפליגו שוב לבית
שעל החוף. הם רצו לקחת את הכלב הגדול,
אך זה התחיל לנהום חזק ולכן לקחו את
הכלב הקטן.

הם חזרו לאי ואמרו לכלב הקטן להיכנס
למערה ולהביא את ארגז האוצרות, את
בקבוק הרום וכמובן את היו-הו-הו. הכלב רץ
למערה כל כך מהר שהם לא הספיקו לקרוא
אחריו "אל תשכח את היו-הו-הו!"

שודדי הים חיכו ליד פתח המערה ופתאום
ראו שהכלב יוצא מהמערה וגורר משהו. הם
התחילו כבר לקרוא בשמחה "הכלב מצא את
האוצר שלנו!" ורק אז ראו שהכלב מצא.. את
הילד הקטן.

הם שלחו את הכלב חזרה לתוך המערה כדי
שיביא את הארגז ואת שאר האוצרות. ושוב
חיכו וחיכו ואז ראו שהכלב יוצא וגורר משהו
אחריו. אלא שהפעם, במקום האוצר, הכלב
הביא... את הילדה הצעירה.

שודדי הים שלחו את הכלב חזרה בפעם השלישית. הם חיכו וחיכו ובסוף הוא יצא עם משהו. הפעם זה היה ארגז האוצרות! שודדי הים, הילד הקטן והילדה הצעירה שמחו מאוד. ואז השודדים שלחו את הכלב כדי שיחפש את בקבוק הרום שלהם ואת היו-הו-הו. ושוב חיכו וחיכו ובסוף הכלב חזר עם.. בקבוק הרום. "הידד!" קראו כולם. גם הילד והילדה. למרות שידעו שלא יכולים לשתות רוֹם, הם שמחו גם בשביל שודדי הים. שודדי הים היו כה מאושרים שקשה היה לא לשמוח יחד אתם. "עכשיו אנחנו צריכים רק עוד את היו-הו-הו!" אמרו שודדי הים ושלחו שוב את הכלב למערה. הם חיכו וחיכו ועוד חיכו עד שבסוף הכלב יצא מהמערה.. בלי כלום. הוא נענע בראשו. אין יו-הו-הו.

שודדי הים הצטערו מאוד שהכלב לא מצא את היו-הו-הו, אך הם שמחו שהשיגו את ארגז האוצרות ואת בקבוק הרום ולכן ערכו מיד מסיבה על האי.

שודדי הים רקדו את ריקודי השודדים, ושרו את שירי השודדים ובסוף פתחו את בקבוק הרום. ואתם יודעים? התברר שהיו-הו-הו היה בתוך הבקבוק!

וכולם, גם הילד הקטן והילדה הצעירה, שרו "יו-הו-הו בבקבוק הרום!" עד שהתעייפו. אפילו הכלב הקטן הצטרף בנביחות.

לא! זה עוד לא הסוף.

שודדי הים היו כל כך שמחים שמצאו את היו-הו-הו, שפתחו את ארגז האוצרות ונתנו לילד, לילדה וכן, אפילו לכלב הקטן, לקחת מה שהם רק רוצים.

הילדה הצעירה לקחה ענק נהדר מאבני חן נוצצות. הילד הקטן לקח קשת מזהב וכמה חצים מזהב. והכלב הקטן לקח שתי קערות זהב קטנות, אחת לאוכל ושנייה למים.

ואז שודדי הים הפליגו שוב לבית שעל הצוק והשכיבו למיטות את הילד, את הילדה ואפילו את הכלב הקטן.

למחרת בבוקר אבא ואמא שמחו מאוד כשראו את הילדים שלהם - וגם את הכלבים - אבל הם לא האמינו לסיפור על שודדי הים, על האוצר, על בקבוק הרום ועל היו-הו-הו.

ועכשיו זה באמת

הסוף.

